

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa T. sp. z o.o. z siedzibą w B.

przeciwko V. sp. z o.o. z siedzibą w K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sformułował w formie pytań: „1) czy prowadzi do niewypłacalności bądź zwiększenia stanu niewypłacalności wniesienie przez dłużnika nieruchomości do innej spółki z o.o., w zamian za udział w kapitale zakładowym tej spółki, do których może zatem ewentualnie zostać skierowana egzekucja, w sytuacji gdy dłużnik ten włada zarazem udziałem w innej jeszcze spółce zaś wartość aktywów netto tych spółek, w tym wartość aktywów netto przypadających na udziały przysługujące dłużnikowi istotnie przewyższa wartość jego zobowiązań wobec wierzyciela; 2) czy możliwe jest przyjęcie niewypłacalności bądź zwiększenie stanu niewypłacalności dłużnika, jeżeli w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego wierzyciel nie skierował egzekucji do całego majątku, a w szczególności do przysługujących dłużnikowi udziałów w kapitale zakładowym innych spółek, w sytuacji gdy wartość aktywów netto tych spółek, w tym wartość aktywów netto przypadających na udziały przysługujące dłużnikowi istotnie przewyższa wartość jego zobowiązań wobec wierzyciela egzekwującego, jak również nie skierował egzekucji do rachunku bankowego dłużnika, na który po uzyskaniu tytułu wykonawczego wpłynęła kwota przewyższająca ponad trzykrotnie kwotę niewyegzekwowanych wierzytelności przez dłużnika”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi

powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Pozwany ograniczył się do sformułowania przytoczonych wyżej pytań, ale nie wyjaśnił, jakie okoliczności świadczą o tym, że udzielenie na nie odpowiedzi będzie niosło za sobą istotne korzyści dla systemu prawnego. Pytania zredagowane przez pozwanego nie prezentują problemu o charakterze abstrakcyjnym, który by wymagał rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Ściśle wiążą się one z twierdzeniami o stanie faktycznym, jakie w niniejszej sprawie przytaczał pozwany, które nie znalazły jednak potwierdzenia w ustaleniach przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. W efekcie trudno jest uznać, żeby podstawa faktyczna zaskarżonego orzeczenia umożliwiała zajęcie stanowiska wobec postawionych przez pozwanego pytań.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw